

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ง่ายกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

เหลืออีก ๕ วัน จะออกพรรษาแล้ว เรานับกันทุกวัน ตั้งแต่วันแรกเรื่อยมาเลย เหลืออีก ๕ วันเท่านั้น พรรษาแห่งการบรรลุธรรม ก็จะหมดแล้ว พรรษานี้เราตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะให้เป็นพรรษาแห่งการบรรลุพระธรรมกายให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นพระ เป็นเณร เป็นอุบาสก อุบาสิกา ชรวาส ชาติไหน ภาษาไหนก็แล้วแต่ จะตั้งใจปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ อย่างน้อยก็พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ นี่คือการตั้งใจของเราอย่างแน่วแน่ ตั้งแต่ต้นพรรษา

นี้ผ่านมาได้ ๘๕ วันแล้ว บางคนก็สมปรารถนา แต่ส่วนใหญ่กำลังจะสมปรารถนา เพราะฉะนั้นอีก ๕ วัน ก็ต้องลุยกันสะบัดหันแหลกเลยนะ ให้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามของการเกิดมาเป็นมนุษย์ มาทำพระนิพพานให้แจ้ง มาสร้างบารมี เมื่อเพื่อนสหธรรมิกหรือเพื่อนนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาทำได้ เราก็จะต้องทำให้ได้

วันที่ดีที่สุดคือ วันที่เราบรรลุพระธรรมกาย ไม่ใช่วันที่ได้เป็นอธิบดี เป็นรัฐมนตรี เป็นประธานาธิบดี หรือจะเป็นมหาเศรษฐีของโลกก็แล้ว แต่ ยังไม่ถือว่าเป็นวันที่ดีที่สุด แค่เป็นวันดีวันหนึ่งในชีวิต ซึ่งมันก็ไม่ได้อะไรสักเท่าไร เพราะตำแหน่งมันตัน แต่การบรรลุพระธรรมกายภายในจะทำให้เราได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง เราจะได้ศึกษาเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต หรือคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มีบันทึกไว้ในพระไตรปิฎก

๕ วันนี้ต้องตั้งใจให้ดี อย่าไปกลัวปวด กลัวเมื่อย อย่ามีข้อแม้ ข้ออ้าง เงื่อนไข ไม่สบายละ เหนื่อยละ ง่วงละ หิวละ กระหายละ แล้วก็อย่าทำความเพียร

ต้องทำความเพียรกันสองเวลา หลับตากับลืมตา หายใจเข้ากับหายใจ ออก เราโชคดีไม่ต้องไปค้น ไม่ต้องไปแสวงหา แค่ว่าในสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่านมาแล้ว และมาแนะนำสั่งสอน แล้วมาตอกย้ำซ้ำเติม ด้วยพระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ท่านสละชีวิตค้นมาให้แล้ว แล้วก็สรุปว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** คือใจที่แวบไปแวบมาคิดไปในเรื่องราวต่าง ๆ เอามาหยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ

หยุดอย่างเดียว โดยจะนึกเป็นภาพหรือไม่นึกก็ได้ ไม่ต้องทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้ ไม่ต้องอ่าน ไม่ต้องเขียน ไม่ต้องท่องจำ มันง่ายเหลือเกิน แค่นั่งเฉย ๆ ไม่ต้องคิด ไม่ต้องพูด ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น หยุดใจอย่างเดียว มันง่ายนะ ง่ายกว่าการไปสละชีวิตเพื่อแสวงหาโดยยังไม่ว่าสิ่งที่กำลังแสวงหา นั้นอยู่ตรงไหน อย่างนั้นมันยากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทรเสียอีก เพราะฉะนั้นเมื่อเรามาอยู่ในยุคคว่ำ ก็แล้วแต่ใครจะไขว่คว้าเอา ถ้าได้ทำก็ทำได้ ต้องทำให้ได้ ต้องเข้าถึงให้ได้

ดวงธรรมภายใน กายภายใน และพระธรรมกายภายใน สิ่งเหล่านี้มีอยู่ในตัวของเรา เช่นเดียวกับที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก เพราะฉะนั้นมันง่าย ถ้าอยู่ดาวดวงอื่น หรืออยู่นอกโลกอย่างนี้ยาก จะต้องนั่งยานอวกาศกันไป ไปหาแล้วจะเจอหรือเปล่าก็ยังไม่รู้ ถ้าบอกว่าสิ่งที่กำลังแสวงหาอยู่ที่ดาวอังคาร ก็ไม่รู้จะไปหาตรงไหน แต่นี่บอกว่ายู่ในตัว และกับบอกตำแหน่งด้วย อยู่ตรงฐานที่ ๗ แล้วเรารู้ตำแหน่งด้วย ง่ายไหม

แล้วมีข้อสงสัยก็ยังมีผู้ที่พร้อมจะตอบคำถาม ก็ยิ่งง่ายเข้าไปอีก ในยามที่ก็มีคนคอยปลอบใจ ให้กำลังใจ คอยชี้ช่องทางอีก เพราะฉะนั้นมันง่ายเหลือเกิน ง่ายเหมือนหายใจเข้าออกอย่างนี้แหละ

๕ วันนี้เหลือเฟือ ถ้าเรามีความเพียร จะสังเกตได้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใช้เวลาแค่คืนหนึ่ง เย็นถึงเช้าหมดกิเลสบรรลุมรรคผลนิพพาน พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ก็คืนหนึ่ง บรรลุพระธรรมกาย เรามีเวลาตั้ง ๕ วัน ๕ คืน คืนนี้ไม่ได้ เอาอีกคืน อีกคืนไม่ได้ เอาอีกคืน อย่างนี้นะ

โดยเฉพาะพระเณรจะออกพรรษาแล้วทำความเพียรกันให้ดีขึ้น เราอยู่ในเพศอันอุดมที่ปลอดภัยแล้ว เพราะเราได้ปลดกังวลมาแล้ว ไม่ต้องทำมาหากิน มีอาชีพในการทำพระนิพพานให้แจ้ง เราก็ต้องชวนช่วยให้เต็มที่ยิ่งกว่าญาติโยมทั้งหลาย เพราะเขาต้องทำมาหากิน ต้องแสวงหาทรัพย์มาเลี้ยงชีวิต และแถมเขายังเลี้ยงเราด้วย เขายังมีประสบการณ์ภายใน เราง่ายกว่าเขา

ถ้าโยมเห็นพระ แล้วพระไม่เห็นพระ เณรไม่เห็นพระ มันก็น่าแปลกนะ ญาติโยมเขาให้โอกาสเรานานนั้น สิ่งที่เขาต้องการคืออยากเห็นเราเข้าถึงธรรม อยากเห็นเราปฏิบัติธรรมทำพระนิพพานให้แจ้ง แล้วเขาต้องการแสงบุญ อยากได้รับฟังความรู้ว่า เข้าถึงแล้วเป็นอย่างไร อยากรู้จริงเลย เพราะฉะนั้นอีก ๕ วัน จะออกพรรษาแล้วเราก็ต้องชวนช่วยทำความเพียรให้ยิ่งกว่าญาติโยมทั้งหลาย

๑๑ มาสว่าง ไปสว่าง

พระลูกชายบางรูปมีความจำเป็นจะต้องลาสิกขา เพราะลางานมาได้แค่หนึ่งพรรษา ออกพรรษาแล้วก็ต้องลาสิกขา หรือบางรูปรักษากฐินแล้วจึงลาสิกขา

แต่จริง ๆ แล้วถ้าจะให้ครบวงจรต้องรับกฐินก่อนแล้วค่อยลาสิกขาจึงจะครบถ้วนบริบูรณ์

ทีนี้ในระหว่างนี้ อย่าเพิ่งไปคิดเรื่องลาสิกขานะ มันบาป เรามาสว่างก็ต้องไปสว่าง แล้วก็ใช้ชีวิตอย่างสว่าง เกิดใหม่ในพระธรรมวินัยชื่อว่ามาสว่าง ดำรงชีวิตนักบวชโดยประพฤติดุกต้องตามพระธรรมวินัยก็เรียกว่าอยู่อย่างสว่าง ถ้าจำเป็นจะต้องลาสิกขาก็ต้องลาอย่างสว่าง คือทำให้ถูกหลักวิชา ๕ วันนี่ ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ให้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามเลย อย่าเพิ่งไปคิดเรื่องลาสิกขา

ตอนนี้เรายังเป็นพระอยู่ให้คิดว่า วันนี้เราจะทำพระนิพพานให้แจ้ง เราจะฝึกใจหยุดนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ธรรมอันใดที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่านได้บรรลุ ขอให้เราได้มีส่วนในการบรรลุธรรมนั้นบ้าง ธรรมอันใดที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านได้บรรลุ ให้เราได้มีส่วนในการบรรลุธรรมนั้นบ้าง ขอให้เราได้เข้าถึงพระธรรมกาย นี่คิดอย่างนี้นะ แล้วก็ลงมือทำความเพียร ปลดปล่อยเครื่องกังวลทุกอย่างทิ้งไปให้หมด เราไม่มีห่วงอะไรทั้งสิ้น คน สัตว์ สิ่งของไม่มี เหมือนเราอยู่คนเดียวในโลก แล้วก็ฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้มันเกลี้ยงเกลาให้ใจใส ๆ ไม่ต้องไปกลัวความปวดความเมื่อย ความร้อนความหนาว เจ็บไข้ได้ป่วยเดี๋ยวก็หาย ลุยให้สะบัดหันหลักให้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามของการมาบวชในคราวนี้ เพราะโอกาสที่เราจะได้กลับมาบวชใหม่นั้นไม่ใช่ง่าย

ตอนนี้เรายังเป็นนักบวชยังครองผ้ากาสาวพัสตร์อยู่ ทำความเพียรให้เต็มที่ ปรับอินทรีย์ให้พอดี ๆ จะได้ไม่วังไม่เพื่อยเกินไป เพราะการเข้าถึงธรรมจะเข้าถึงได้มันต้องสบาย ๆ

แต่คำว่า สบาย ในที่นี้ ไม่ได้หมายความว่า ชี้เกียจ หรือเรื่อยเปื่อย อย่างนั้นนะ สบาย ๆ อย่างนั้นสบายแบบคนชี้เกียจไม่ทำอะไร แต่สำหรับการทำความเพียร หมายถึง ทำอารมณ์ให้สบาย ไม่ให้ตึง ไม่ให้หย่อนเกินไป ทำให้เกิดประเสริฐนัก

ลูกทุกรูปมีบุญญาธิการมาก ถ้ามีบุญน้อยไม่ได้มาบวชหรือภิกษุ มาบวชแล้วยังได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องวิชาธรรมกาย เกี่ยวกับเรื่องมรรคผลนิพพาน อยู่ในตัว พระธรรมกายอยู่ในตัว จะเข้าถึงได้ด้วย การหยุดการนิ่ง เมื่อเรามีบุญมากก็ต้องใช้บุญให้เป็น ฝึกให้ใจหยุดนิ่งไปเรื่อย ๆ ทำความเพียรกันไป ยังไม่สายเกินไป

เมื่อเราลาสิกขาแล้ว ก็ให้ไปเป็นคฤหัสถ์ที่ดี เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของโลก ในยามนี้โลกขาดแคลนตัวอย่างที่ดีให้ดู รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ศีล ๘ ตอนช่วงที่เรามีความพร้อม หรืออย่างน้อยก็วันพระ ซึ่งก็เท่ากับเราได้ฟื้นฟูวันพระให้ชาวพุทธทั้งหลายได้เห็นคุณค่า

วันพระไหนที่ตรงกับวันทำงาน เราก็อธิศีล ๘ เวลาเพื่อนร่วมงานถาม เราจะตอบได้ว่าเราก็อธิศีล ๘ เพราะวันนี้วันพระใหม่ ๆ เขาไม่เข้าใจ เขาอาจจะหัวเราะว่าเราเซซงมกมาย หรืออะไรก็แล้วแต่ เราก็ตอบใจเย็น ๆ ค่อย ๆ อธิบายให้เขาฟังว่า ไม่ใช่เซซง ไม่ใช่ซงมกมาย นี่เป็นอริยประเพณี ประเพณีของพระอริยเจ้า ผู้ประเสริฐ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร แล้วก็เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของชาวพุทธ เราเป็นชาวพุทธก็ต้องปฏิบัติแบบนี้ แล้วต่อไปเสียงหัวเราะจะค่อย ๆ หายไปที่ละคนสองคน แล้วก็จะเปลี่ยนมาเป็นความเลื่อมใส

แม้บางคนจะยั่วเย้า แต่ถ้าเรายิ้มแย้ม และตอบไปด้วยเหตุด้วยผล จะยั่วเย้าอย่างไรแต่ในใจเขาเลื่อมใสนะ แล้วเขาจะเกิดแรงบันดาลใจที่จะมาศึกษา

ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็จะได้บุญด้วยในฐานะเป็น **ผู้แนะ** และเป็น **ผู้นำ** คือให้ธรรมทานเขาเรียกว่าแนะ นำคือทำให้ดู ปฏิบัติให้ดู เราก็ได้ เขาก็ได้ ได้ทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่นด้วย

แล้วก็ตั้งใจมั่นว่า เมื่อไรที่เราเห็นโทษภัยของชีวิตฆราวาส เห็นว่ามัน ไม่มีอะไรเลย หรือเห็นภัยในวัฏสงสารแล้วให้กลับมาบวชใหม่ จะบวชอีกกี่ ครั้งก็ได้ ไม่ได้มีกฎเกณฑ์ห้ามเลย

บัณฑิตสมัยก่อนบวชตั้ง ๗ ครั้ง เขาเรียกว่า บัณฑิตจบเห่เย็น พอหมด ฤதுทำสวนทำไร่ก็มาบวช พอถึงฤตุนึกถึงจบ นึกถึงการทำมาหากิน เอาจบ ไปขุดดิน พรวนดิน ปลูกผลหมากรากไม้ พอหมดฤตุก็เกิดกุศลศรัทธาขึ้นมาอีก เข้า ๆ ออก ๆ อย่างนี้ ๗ ครั้ง ครั้งที่ ๗ ประสบความสำเร็จของการเป็น นักบวชได้บรรลุธรรม นี่เขามีแล้ว

ดังนั้น เราจะบวชกี่ครั้งก็ได้ เปื่อหน่ายเมื่อไรมาบวชนะ จะบวชวัดนี้ หรือบวชวัดไหนก็เอาเถอะ ให้ไปบวช บวชแล้วก็ลงมือปฏิบัติ ศึกษาทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา เราก็ทำให้ครบถ้วนบริบูรณ์ เราก็ได้บุญ โยมพ่อ โยมแม่ก็ได้บุญ ปู่ ย่า ตา ยาย บรรพบุรุษ ญาติโยม สรรพสัตว์ทั้งหลายก็มี ส่วนแห่งบุญกับเราด้วย

เมื่อปลดเกษียณแล้ว เห็นผมหงอกขึ้นแล้ว มีลูกมีหลานแล้ว หลานกำลัง จะเจริญเติบโต เราก็ออกบวชเลย บวชตอนนั้นยังมีเรื่องมีแรงอยู่กับวาทกันไป อย่างนี้เราก็จะได้สืบทอดอายุพระพุทธศาสนา

อายุพระพุทธศาสนานี้วันต่อวันนะ ก็เหมือนอายุมนุษย์นี่แหละ อยู่ได้ เป็นวัน ๆ มีพระเพิ่มขึ้นอีกวันหนึ่ง อายุพระพุทธศาสนาก็เพิ่มยืดออกไปอีก

อย่าเพิ่งไปคิดว่าอายุพระพุทธศาสนาจะยาวไปอีกพันสองพันปีข้างหน้า มันไม่แน่ อาจจะถึงตรงนั้น หรืออาจจะเกินไปกว่านั้น ขึ้นอยู่กับว่ามีการสืบต่อไหม

เพราะฉะนั้น ที่จำเป็นจำใจจะต้องลาสิกขา ก็ให้ตั้งใจทำความเพียรให้ ในระดับที่นึกแล้วปิติและภาคภูมิใจ เราต้องสมมติตัวเองว่าถ้าเราอายุสัก ๔๐, ๕๐, ๖๐ เรานึกย้อนหลังว่า ตอนที่เราวรมีช่วงไหนวันไหนที่เราภาคภูมิใจไหม ถ้าเข้าเอน เพลนอน บ่ายพักผ่อน คำจำวัด นึกอย่างไรก็ไม่ภูมิใจ นึกแล้วมัน แห้งใจ แต่ถ้าเช้าหนึ่ง สายหนึ่ง บ่ายเย็นค้ำหนึ่ง เช้ามืดหนึ่ง นึกอย่างนี้ปลื้ม ยิ่งวัน ใดหนึ่งเนสัชชีกังคังลุยสะบันหันแหลกจนถึงเช้าเลย ยิ่งปลื้ม ยิ่งนั่งแล้วเห็น แสงสว่างภายใน เห็นดวงธรรมภายใน เห็นกายภายใน หรือองค์พระภายใน ยิ่งไม่มีวันลืมเลย

พระลูกชายอีกไม่กี่วันเราจะลาสิกขาลแล้ว รอดังประจัญบานเลยนะ ลุยกันให้ สะบันหันแหลกเลย

๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

พอดีเมื่อพึงพอใจ

เหลืออีก ๔ วัน จะออกพรรษาแล้ว พรรษาแห่งการบรรลुธรรม ซึ่งมี อยู่ในตัวของมนุษย์ทุก ๆ คนในโลก ไม่ว่าจะเชื่อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ใด จะเชื่อหรือไม่เชื่อ รู้หรือไม่รู้ก็ตาม ล้วนมีหมด ไม่เชื่อก็กมาพิสูจน์ดู ทำให้ถูก หลักวิชา เดียวก็เข้าถึง เพราะเขาเข้าถึงกันตั้งเยอะ ทั้งคริสต์ พุทธ มุสลิม